

Meditatie Afscheid ds. U. Tjallingii Waadwente 4 juli 2010

Zusters en broeders,

Vandaag neem ik afscheid van mijn werk in de Waadwente.

In dit huis weten wij wat afscheid nemen is.

Het gebeurt elke week wel één of twee keer dat we afscheid nemen van een bewoner omdat hij of zij komt te overlijden.

Maar ook afscheid nemen als je wekenlang naast elkaar hebt gezeten aan tafel, en dat de één naar huis mag, na een periode van revalidatie, en dat de ander moet blijven.

Of afscheid nemen als je je partner moet laten opnemen in het verpleeghuis.

Of het afscheid van elke dag, na je dagelijkse bezoek aan je vrouw, en je weer alleen naar huis gaat.

En dan het afscheid van de dominee, dat is weer van een hele andere orde.

Het leven is één en al afscheid als je er bij stilstaat.

Het eerste afscheid dat je als mens meemaakt dat is je geboorte. Je neemt afscheid van de moederschoot, om op eigen benen te gaan staan.

Je kunt heel veel momenten in het leven afscheid noemen. Calvijn deed dat ook, die was volgens mij wat aan de zwaarmoedige kant, toen hij opschreef in zijn dogmatiek: Het leven is een gestadige dood.

Dus je geboorte is je eerste afscheidservaring.

Maar het is ook een nieuw begin.

De afstand naar je moeder wordt groter, maar je komt dichterbij het leven te staan.

Afscheid is één kant van de medaille. Want elk afscheid betekent: Een nieuw begin. Ook het laatste afscheid, ook de dood betekent: Ik begin opnieuw.

En mijn afscheid als predikant van Dokkum betekent ook meteen een nieuw begin.

Afgelopen vrijdag heb ik de eerste werkoverdracht gehad van mijn nieuwe baan, het begin is er al. En straks na de vakantie begin ik met lesgeven en ga ik verder met het dirigeren van mij koren.

Ik begin opnieuw, niet als dominee, maar als kerkmusicus.

Dus dat is ook een kant van afscheid nemen, dat je nieuwe kansen benut. Dat je de toekomst omarmt, dat je durft te leven.

Durven leven, daarover heb ik vaak gesproken met u, met de bewoners van dit huis. Durf ik het aan om te leven, terwijl ik ernstig ziek ben, durf

ik te leven, ondanks mijn lichamelijke of geestelijke beperkingen, durf ik te leven en liefde te geven, durf ik te leven met God, durf ik zo te leven, dat ik nooit zonder hoop ben? Over durf heb ik veel gesproken. En vaak was uw reactie: Ja ik durf, maar ik heb ook veel vragen, waar maar geen antwoord op komt. Ja ik durf, ja, ik geloof, maar zoveel van wat ik meemaak en zie in de wereld voelt als een bedreiging van mijn geloof en van mijn leven.

Over bedreigingen ging het vaak: Over verlies van kracht, over overgave aan de laatste reis, over de dreiging van de dood. En dan hebben we samen geprobeerd om in die dreiging een begaanbare weg te vinden, ook door het geloof. Zoals een bewoner dinsdag tegen mij zei: Als ik mijn geloof niet had, dan hadden duistere krachten mij overmand.

In het dagelijks leven van de Waadwente is de uitdaging om kracht- en inspiratiebronnen te vinden en open te houden. Te midden van ziekte, kwetsbaarheid en verdriet.

Een goede weg om je krachtbronnen te ontdekken dat is door te luisteren naar je diepste verlangen. Kijk maar naar Israël: Ze waren uit hun land verjaagd, gevangen gezet, in ballingschap maar in hun liederen en gebeden proeven we hun diepste verlangen. Om terug te keren naar Jeruzalem, terug naar huis. Terug naar je bron.

Jeruzalem wordt door Jesaja beschreven als een zogende moeder, aan haar borsten zal het volk van God drinken en verzadigd worden. En dan trekt hij dit beeld door naar God, zoals een moeder kan troosten, zo zal God troosten.

Wat mij raakt in deze lezing, dat is dat een nieuw begin wordt gezocht langs de weg van het verlangen: Verlangen naar huis, naar veiligheid, naar geborgenheid.

Als geestelijk verzorger heb ik geprobeerd om bewoners en patiënten juist daar te ondersteunen: In het vinden van je diepste verlangen. In de vraag: Wat zou u op dit moment het liefste willen, in deze bijzondere situatie, van ziekte, of van verlies of van afscheid.

En ik ben ervan overtuigd dat God ons diepste verlangen kent en dat God ons helpt om daarin onze kracht te vinden.

Het leven in dit huis, de zorg die hier aan kwetsbare mensen wordt verleend daarin heb ik altijd heel veel waardering gehad voor de moederlijke kant van die zorg. Voor de troostende energie die uitgaat van personeel en vrijwilligers, van de wijze waarop bewoners samenleven en er elke dag iets van proberen te maken. Veel waardering voor de ziekenzorg, één van de zeven werken der barmhartigheid.

En ik vond het een voorrecht om daarin mee te werken.

Om mooie ontmoetingen te beleven, om goede woorden te kunnen geven op spannende momenten.

Omdat het vooral een goede tijd was, ook al heb ik ook mijn missers en fouten gehad, kan ik er met dankbaarheid naar kijken, en ik kan er ook afscheid van nemen, en een nieuw begin maken.

Het is in veel opzichten letterlijk een onvergetelijke ervaring om pastor te zijn in de ziekenzorg. Ik zal het ook niet vergeten.

Je kunt, net als Calvijn zeggen dat het hele leven één lange serie van afscheid nemen is. Zo kun je naar het leven kijken, zo kun je over het leven denken. Zo kun je ook kijken naar het leven in dit verpleeghuis, dat het bijna alleen maar afscheid nemen is. Maar daar wordt je op den duur wel somber van.

Vandaag wil ik op de toon van Jesaja zeggen: Het leven gaat ten diepste niet over afscheid nemen, maar het leven gaat uiteindelijk over thuiskomen. Thuiskomen bij je diepste verlangen, thuiskomen bij elkaar, bij je geliefde, thuiskomen bij de mensen met wie je samenleeft, thuiskomen in het leven van deze dag, thuiskomen bij God. Ja, dat ook, uiteindelijk, thuiskomen bij God.

Misschien lukt het u, bewoners, familie, personeel en vrijwilligers, misschien lukt het u om zo naar het dagelijks leven te kijken: Dat het gaat om thuiskomen, geborgenheid vinden, en vandaar uit durven leven, ook al is het wel eens een angstig avontuur.

Aan de ballingschap komt een einde.
Wij mogen thuiskomen.

Met respect denk ik vandaag terug aan al die mensen, die ik heb ontmoet in mijn werk als geestelijk verzorger, in het verpleeghuis, in het ziekenhuis, in de stad en in de regio.

Er zijn pastorale ervaringen, die zo ingrijpend waren, dat ik ze nooit zal vergeten.

De wens uit de Timoteüsbrief is ook mijn wens voor dit huis: Dat er voor alle mensen gebeden wordt, dat voorbeden en dankgebeden uitgesproken worden, dat het leven vroom een waardig mag verlopen, want dat is goed in Gods oog.

En ik besluit met de wens die ik vaak heb uitgesproken: Goede reis, en een behouden thuiskomst.

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest, AMEN

GEBEDEN

Goede God,

*Ik bid U voor dit huis
Om uw zegen en liefde
Voor bewoners, familie, personeel en vrijwilligers*

*Ik dank en bid U voor de Oase
Dat daar Uw Geest van liefde altijd zal werken
Zodat mensen veilig thuis kunnen komen*

*Ik bid U voor de huidige bewoners van de Waadwente
Dat zij hun diepste verlangens zullen vinden
En dat zij durven leven, wat er ook gebeurt*

*Ik bid U voor het ziekenhuis
En die daar werken
Om zegen en kracht
Voor elke dag in de ziekenzorg*

*Wij bidden U God voor wie ons lief en dierbaar zijn
Bescherm hen, ook op reis, met vakantie*

*Wij bidden U voor onszelf
Ga ons voor op onze levensweg
Leidt ons in moeilijke dagen op een begaanbare weg
En verheug ons hart als we van het leven genieten.*

God, hoor naar ons stille persoonlijke gebed

.....

ONZE VADER